

den af mig paa en Paastedag efter endt Guds- tjeneste i begge mig betroede Menigheder holdte tydste Prædiken angaaer, saa gif det ud paa, dersom jeg har opfattet dem rigtigt, at Saadant i Fremtiden bedre undlodes, for ikke at give Forargelse, uden overhovedet at have yttret sig med Hensyn til Varnedaab og Altergang. Og disse Biskoppens Ytringer eller Befalinger ere efterkomne. — Der er kun eengang holdt tydst Prædiken i Brørup Kirke i den Tid, jeg har været ansat her; kun eet Varn confirmeret i dette Sprog, og det med vedkommende Ministerii Tilladelse; kun eet Par ægteviiede i dette Sprog, nemlig en Pippe-Detmolder med en tydst Pige, der havde tjent hos min Forpagter, og hvoraf Ingen forstod et danskt Skriftord. — Derimod har jeg oftere holdt en Skriftetale og uddeelt den hellige Nadvære i det tydste Sprog, ved hvilken Leilighed der sædvanlig ogsaa har været Varnedaab og Kirkegangstone; dog kun eengang aarligen, og siden 1862 kun eengang, muligens 1864, da Een af de nylig her i Sognet bosatte Tydsters Instruer, hvis Varn jeg havde nægtet at døbe hjenime, begjærede at tolke Gud ogsaa offentlig sine Følelser efter mange udslaaede Tidelser. Med mit Vidende er der i Aarene 1864 og 65 ikke talt et tydst Ord i de mig betroede Kirker, uden dog at kunne eller ville heedige, at jeg muligens kan have tiltalt en Kirkegangstone i dette Sprog". Det høie Thing vil altsaa see, at Manden aldeles usorbeholdent har fremskillet Sagen, som den er tilgaaet; men med det Samme har han ogsaa erklæret, at, forsaavidt den paagjældende Artikel indeholder en Esterretning om, at Biskoppen skulde have tilkjendegivet ham sit Bisfald med, at han har været saa ivrig i at vise tydst Sjælesørgervirksomhed mod Tydskere, ikke er rigtigt. Den Erklæring er indkommen tilligemed Provstens Erklæring, hvori denne ogsaa udtrykkelig har erklæret, at nogen Skrivelse fra Biskoppen i Anledning af denne Sag har han ikke modtaget, ligesom ogsaa Biskoppen paa det Bestemteste siger, at han ikke mindes det, men at han anseer den Fremstilling af Sagen, som findes i det, jeg nu har tilladt mig at oplæse, for rigtigt. Det er en Selvfølge, at vedkommende Sognepræst har søgt at forsvare sig ved at fremhæve netop de Momenter, der ogsaa

ere blevne antydede af den ærede Interpellant, nemlig at han mere har seet paa den Velfig- nelse, han har kunnet staa sine Sognefolk, end han har seet hen til, hvorvidt det fra en anden Side betragtet var rigtigt, at han benyttede et fremmed Sprog, og navnlig ved Handlinger, der foretoges i en danskt Kirke. Han har imidlertid paa den anden Side ogsaa sagt, at han erkjendte, at han var Stats tjener og pligtig til at rette sig efter dens Love, og at han uden mindste Indvending vil adlyde, dersom hans Fremgangsmaade i denne Henseende skulde være urigtig. — Jeg skal endnu tilføje, at jeg ikke har fundet Anledning til at foretage Andet imod vedkommende Præst, efter den hele aabne Maade, hvorpaa han er traadt frem, end at jeg har paalagt Biskoppen at tilkjendegive ham Ministeriets Misbilligelse af den uberettigede Brug, han har gjort af det tydste Sprog ved Udførelsen af sine Embeds- handlinger i Kirken, samt indtrængende at paalægge ham for Fremtiden at afholde sig derfra. Forsaavidt det endvidere hedder i Artiklen, at han har udfoldet en særdeles Virksomhed for at udbrede det tydste Sprog ved at give Underviisning deri, navnlig ogsaa til sine Confirmander, da er det urigtigt, at han nogensinde ved Confirmandunderviisningen har benyttet det tydste Sprog. Derimod har han indrømmet, at naar Nogen har henvendt sig til ham for at faae Underviisning deri — hvilket oftere har været Tilfældet med unge Mennecker, i Særdeleshed Føll, der vare bestemte for Handelen eller til at gaae en anden Vej, hvor Sproglundskab kunde være af Bigtighed for dem —, har han, der med alle sine Besynderligheder er en meget hjælpsom Mand, været villig til at give Underviisning i Tydskt ligesom i de andre levende Sprog, hvori han er istand til at give Underviisning. Jeg troer ogsaa at maatte bemærke, for at man fuldstændig skal kunne bedømme ham, at denne samme Mand i 1849 og de nærmest paafølgende Aar har været ansat nede i Tønning, og der fungeret som Provst, og at han i den Tid, ligesom han nu har meddeelt Underviisning i Tydskt, meddeelte Underviisning i Danskt. Jeg er fuldkommen overbevist om, at enhver som helst Tendents til paa nogen Maade at